

"Феномен жіночої прози"

Управління культури Полтавської
обласної державної адміністрації

Обласна бібліотека для юнацтва
ім. Олесе Гончара

"Феномен жіночої прози"

Бібліографічний покажчик

Вип. 4

Полтава - 2017

Укладач: *Пошибайло Ольга Василівна*

«Феномен жіночої прози» : біобібліограф. покажч . /
укл. О. В. Пошибайло; Полтавська обласна бібліотека для
юнацтва ім. Олесея Гончара. – Полтава, 2017. – Вип. 4. – 28 с.

Є сфера реалізації, де жіночі успіхи помітні, і сфери, де ці успіхи дуже поодинокі. Свого часу Мар'яна Савка висловилася: «Мені видається, у сферах, у структурах, де все чітко регламентовано, ієрархізовано, жінці складніше дійти значних висот. Легше, де тобі не дихають у спину, у тебе немає начальника, ти воюєш тільки з собою. Наприклад, у сфері мистецтва, чи літератури, де кожен за себе – маємо помітні результати».

У 4 випуску покажчика представлені жінки-письменниці, які доводять своєю творчістю, що «жіноча» література - це не тільки розповіді про кохання та сімейні стосунки, а й впровадження нових тем, прагнення віднайти загублені духовні цінності.

Покажчик розрахований на учнів, студентів, викладачів навчальних закладів та колег, які працюють з молоддю, всіх небайдужих, які захоплюються читанням, та слідкують за новинками літератури.

Пропонована література використовувалася при підготовці видання.

З М І С Т

Передмова.....	4
Бондарук Ірина.....	6
Гнатко Дарина.....	8
Олендїй Леся.....	11
Пахомова Тетяна.....	14
Плотнікова Раїса.....	17
Смагіна Марина.....	19
Тисовська Наталія.....	21
Циганчук Ксенія.....	24

Передмова

Традиційними у сенсі жіночої фахової самореалізації є система освіти охорони здоров'я, культурна сфера. Ту є цілий ряд прикладів жіночого успіху. І розділяти прозу на «жіночу» та «чоловічу» некоректно, але все ж, не можна ігнорувати того факту, що у пострадянській Україні з'явилося надзвичайно яскраве, і на диво, численне сузір'я жінок-письменників та літературознавців, які докорінно змінили образ сучасної української літератури. Більш того, у багатьох відношеннях це нове талановите покоління жінок виявилось набагато радикальнішими, сміливішим та ближчим до західних ідей, ніж чоловіки, котрим було значно важче поміняти усталені в радянські часи літературні канони.

Цікавою є літературна творчість сучасних жінок України. Тут роль піонера належить, безперечно, Оксані Забужко: скандальний роман «Польові дослідження українського сексу» (1996) став першим бестселером у пострадянській Україні.

Як у романах О. Забужко, так і Ірини Карпи, чи Євгенії Кононенко жіночі проблеми переплітаються з проблемами національної ідентичності. Героїні їхніх романів чи оповідань часто опиняються за кордоном і мусять обирати «між Заходом і Україною, коханням із чоловіками інших національностей і своїм хлопцем». Однак яким не був би вибір в тому чи іншому конкретному випадку, прикметно інше: українські героїні почуваються у Лондоні, Гельсінках чи Мюнхені на диво комфортно, майже як вдома. Європа для них є тим життєвим простором, в якому вони адаптуються легко і природно.

«Жіноча» проза має певну специфіку, що, власне, і дозволяє виділяти цей шар літературного потоку в окремий рівень розвитку світової та національної літератури.

Серед класиків світової прози та класиків національних літератур бачимо зокрема, таких представниць жіночої статі, як Дж. Остін, Жорж Санд, Е. Ожешко, С. Лагерлеф, А. Зегерс, А Мердок, Ф. Саган. Уже в цьому переліку імен видно, що «жіноча» проза є явищем, що виникло ще в епоху Відродження, найбільш інтенсивно розвивалося в ХІХ ст. Далеко не всі з цих авторок віддавали перевагу зображенню саме жіночих переживань.

Це стосується й української «жіночої» прози, яка дала вітчизняній літературі лише двох безперечних класиків – Марка Вовчка та Ольгу Кобилянську, а також цілий ряд імен другого плану – Г. Барвінок, Н. Кобринська, З. Тулуб, Вільде, О. Іваненко та ін.

Саме в цей період з'являються романи М. Гримич «Варфоломієва ніч», «Магдалинка», О. Забужко «Польові дослідження українського сексу», І. Роздобудько «Мерці» та «Експорт у смерть», Г. Тарасюк «Блудниця вавилонська», серія романів Л. Романчук «Не залишай...» («Софія»), повісті М. Матіос та ін.

Ці твори відрізняються надзвичайно розгалуженою системою жанрових ознак, де можна виділити такі жанри, як соціально-психологічний роман,

інтелектуальний роман, виробничий роман, химерний роман, комічний роман, роман-трагіфарс, постмодерністський детектив, готичний та пригодницький роман, саспенс, трилер, роман-мелодрама й «жіночий роман» (любовна історія, «лав сторі», «бойовик-екшн», квест, а також цілий ряд малих прозових жанрових форм – повість, оповідання, новела, вірш прозою тощо.

Отже, проблема сучасної української «жіночої» прози є актуальною, недостатньо вивченою і надзвичайно цікавою в своїх текстових проявах, що й викликає інтерес до неї в літературознавстві.

Галина Тарасюк, авторка книги зі знаковою назвою «Жіночі романи», торкнулася історичного аспекту питання про жінок-авторів і жінок-читачів. Вона нагадала той факт, що в радянську українську літературу післявоєнного періоду жінки прийшли пізно – аж на початку вісімдесятих років, і винятки нечисленні, наприклад – творчість Ліни Костенко. Тільки тоді з'явилися нові жіночі імена – Софія Майданська, Галина Пагутяк, Марія Матіос, Оксана Забужко, Наталка Білоцерківець, Євгенія Кононенко.

Літературознавець Роксана Харчук у своїй книжці «Сучасна українська проза. Постмодерний період» пише: «У сучасній українській прозі окреме місце займають твори, написані жінками. Їх вирізняють не тільки увага до жінки і жіночих проблем чи виразно жіночий погляд на світ і важливі проблеми сучасності. Жіноча проза – це інший стиль мислення і письма, інша манера мовлення, інший тон».

Галина Вдовиченко вважає, що жіноча література – це таки справді окремий сегмент, і визначити цей сегмент можна так: тексти, написані жінками про проблеми, що більше хвилюють жінок, аніж чоловіків (тобто про жіночі проблеми). Однак пані Галина застерігає: як правило, коли письменник сідає писати, він не уявляє свого читача, не звертається до нього, а думає радше про те, що хоче сказати. Письменникові невідомо, хто буде його читачем і до якого сегменту літератури віднесуть його книжку літературознавці. Тому не можна чітко визначити: ця книжка призначена життям, а ця – ні.

Жіноче письменство найтонше аналізує всю гамму почуттів, які притаманні людині. Слід відзначити, що в українській літературі письменники жіночої статі, в порівнянні з іншими країнами світу, містять значну, найкращу частину.

Чи можуть чоловіки взяти для себе щось корисне з «жіночої» літератури? Галина Вдовиченко вважає, що можуть, адже книжки допомагають вникнути у психологію іншого, а отже – зрозуміти іншого. Читаючи «жіночі» тексти, чоловіки можуть окрім усього, зрозуміти жінку.

Добра література не залежить від статі автора, а майстерне зображення жінок та жіночих проблем, а також щирість у творі, вірність правді роблять книгу універсальною.

Бондарук Ірина

Бондарук Ірина Григорівна – українська письменниця. Народилася 24 січня 1942 року в станиці Вознесінській Краснодарського краю (в евакуації). Отримала вищу освіту. Творчий шлях розпочала у 2010 році. Писала не тому, що хотіла писати, а тому що не могла не писати.

В передмові до книги Ірина Григорівна зазначила: «Я пишу роман... блукаю серед спогадів своїх та чужих, долями близьких і далеких мені людей, гортаю сторінки не списаного паперу, а людських життів, що про них хочу написати, – бо це сторінки історії моєї країни.

Пишу роман ... намагаюся зрозуміти, за чим так болить серце, чим у сьогоднішній день узиває час такої кричущої бідності, коли єдиною розрадою стало щире спілкування. Мені хочеться знов і знов викликати в своїй пам'яті сучасників, чії спогади стали моїми. На жаль, тих спогадів уже ніхто, крім мене, не напише. Я шукаю того головного, на чому тримається надія.

У моїх руках – щоденник мого вітчима, і в ньому заповіт: «Мої нотатки в майбутнє – для тих, хто житиме близько 2000 року й пізніше». А ще: «Ці нотатки мають належати тому, хто успадкував моє прізвище».

Цього щоденника я перечитувала не раз; його сторінки списані дрібним, але чітким почерком, який свідчить, про ощадливість, бо майже все його життя папір був дефіцитним. А може, це ще й риса характеру. Я вчитуюся в кожний з рядків, а за ними стоять вітчимові й не викладені ще на папір мої спогади. Його звернення до тих, хто житиме в двадцять першому сторіччі, бентежить і хвилює мене. Хто дізнається про ці спогади, що лежать десь між цінних паперів? Я прошу дозволу в його рідних надрукувати їх. А у відповідь чую:

- Це ж про нашу сім'ю, і написано таким суржиком.
- А ви читали ці спогади?
- Ні.

Що ж мені з ними робити – з цими аркушиками, на яких – ціле життя? І записав його не історик і не літератор. Те життя годі переказати – у нього можна повірити тільки тоді, коли вчитуєшся в кожне слово. Так, воно справді було – те життя. Вітчим бачить людей не в масі, а вирізняє кожную індивідуальність, наділяє своїм сприйняттям кожную особу. Він крізь роки проніс людяність до тих, що її мали, і презирство до негідників.

Я блукаю серед спогадів, які написала чужа людина, і пам'ятаю все, що було не зі мною Я переписую ці сторінки, зберігаючи подекуди нелітературні словосполучення; читач їх неодмінно зрозуміє, бо історія народу – це не тільки події, вчинки, факти, а й мова, якою люди говорили.

Бажання мого вітчима, щоб у майбутньому хоч хтось заглянув в історію життя звичайної родини, не дає спокою. А скільки разів він називав мене дочкою! Скільки разів його поради рятували мене від розпачу, давали силу і надію! І що довше я читаю ті спогади, то більше впевнююся: вони не можуть належати одній родині, бо давно належать історії.

Я пишу роман...і вперше задумуюся, чи можна це назвати романом.

Роман – це щось для читання. А переді мною лежить листування звичайної людини з державними органами. Цей лист і повідомлення справжні, на них справжні прізвища, дати й реєстраційні номери. Це документи, а в них – доля однієї сім'ї... Трьох людей».

Відзнаки:

- ❖ 2013 - лауреат конкурсу «Коронація слова» в номінації «Романи».

«Це коротке довге життя»

Дійшла до Івана чутка, що коли прибуває вранішній поїзд до Полтави, то з нього виходять учорашні німецькі бранки, вивезені з України в товарняках разом із землею та худобою. Ті, за чю красу й любов гинули на фронтах. Часто-густо в жінок на руках – діти, народжені в Німеччині. Нічії. Їхньої появи на цей світ ніхто не чекав. З ними годі повертатися в рідне село до батьків. Діти ганьби, якої не було. Діти війни, яких не хочуть жінки, що стали матерями не з своєї волі. Цих дітей залишають під залізничним насипом, недалеко від переїзду, з пляшкою молока чи води, накривши останнім піджаком із записочкою в кишені. Кидають і повертаються в село без свідків їхніх мук. А в пам'яті – тільки незгасний біль та імена, якими пестили дітей: Ганнуся, Катруся, Петрик, Антось...це один із уривків з книги письменниці.

Ця книга немов різнокольорове намисто із життєвих історій нанизаних на нитку історії України. На долю кожного героя книги вплинули тим чи іншим чином події двадцять першого століття. Революція 1917 року, радянська окупація, колективізація, голодомор, Друга світова війна, табори, примусові роботи в Німеччині, депортація, наївні сподівання на світле соціалістичне майбутнє, здобуття Незалежності, тяжкі дев'яності, перший Майдан, другий... і знову війна...Всі ці події як кільця ланцюжка, що не перервати, не скинути з себе не вдається. Повторюються поневіряння людей, розпач, лишається стійка надія на краще майбутнє вже не для себе – для дітей.

Постать автора для мене нова в літературі. Проживши таке «коротке довге життя» їй, певно, є що сказати. Недаремно ж ця книга має значну автобіографічну складову, включаючи в себе і щоденникові записи далекого родича письменниці і його заповітне слово – опублікувати чи то оприлюднити. Сама книга розгладжується, немов столітній дуб, багатьма гілками людських історій. Любов, дружба, кохання, страждання, пошуки свого місця в житті, та попросту намагання вижити в тій чи іншій ситуації. Книга пронизана історією нашої країни, що проходить через кожне життя героїв книги. А їх тут так багато! Кожен – особистість та шукач правди та справедливості. Останні розділи книги присвячені сьогоднішню, викликам сучасності. Відсторонено читати просто неможливо. Згадуєш, зауважуєш, співпереживаєш...

Список літератури

Бондарук, Ірина. Це коротке довге життя [Текст] : роман / І. Бондарук. – Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2016. – 384 с. : тв. – (Коронація слова).

Електронні ресурси:

Ірина Бондарук «Це коротке довге життя» : рецензія на книгу [Електронний ресурс] // LiveLib : [сайт]. – Текст. дані. – [Б. м.], 2016. – Режим доступу: <https://www.livelib.ru/review/593793-tse-korotke-dovge-zhittya-irina-bondaruk/> (дата звернення: 02.08.2017). – Назва з екрана.

Гнатко Дарина

Гнатко Дарина (справж. ім'я Юлія Іргізова) народилася 22 жовтня 1982 року. Сучасна українська письменниця, автор мелодраматичних романів про кохання. Історія родини Гнатко – невичерпне джерело для сюжетів книг письменниці. Якщо прочитати коротку біографію Дарини Гнатко, то можна вловити багато спільного між її героями та історіями з сімейного архіву.

Автобіографія:

«Я народилася та зросла у мальовничому місті Кременчуці, що в Полтавській області, на березі чудової річки Дніпро.

Виховувала мене лише мама, робітниця АвтоКрАЗу, бо з батьком вони розлучилися. Допомогала їй моя люба лагідна бабуня, яка походила з козацького роду. Діда її по матері, який тримав свій магазин, розкуркулили, а синів його вбили комуністи у 1918 році. Деякою мірою саме ця історія й надихнула мене до творчості.

Закінчила я тільки середню школу, ніякої вищої освіти не маю. Я – проста українська людина, віруюча, співаю у церковному хорі Свято-Троїцького храму свого міста. Незаміжня та дітей не маю.

З дитинства маю любов до книги і до читання. Й саме ця любов привела мене до написання книг. Уяву я маю досить розвинену, тож ще за юності подруга радила мені щось написати. Я й писала, відчувала жагу до писання, але писала трішки й ніде не видавалася. Аж потім, за порадою мами, вирішила взяти участь у конкурсі «Коронація слова». Написала два романи – спочатку «Катерина», а потім «Покаяння». Брала участь у конкурсі, особливо не сподіваючись на перемогу. Та сталося так, що журі порадило рукописи моїх творів видавництву.

Дуже люблю історію, історичні романи. А історія нашого народу, то така багата нива – такі події відбувалися на нашій землі, що хочеться писати й писати про наш сильний волелюбний народ».

Відзнаки Гнатко Дарини:

- ❖ 2015 – переможниця конкурсу в номінації «Вибір видавця» за роман «Проклята краса».
- ❖ 2016 – переможниця конкурсу в номінації «Вибір видавця» за роман «Катерина».

«Проклята краса»

Дівоча краса. Це дар від Бога чи покарання? Дехто говорить, що це дар долі – вродитися красивою, стрункою та спокусливою. Ловити погляди чоловіків, зводити їх з розуму та спонукати виконувати всі забаганки, і, нарешті, обрати собі найкращого. А дехто, хто знає справжню ціну життя, стверджує, що ліпше народитись під щасливою зіркою, що головне не врода, а внутрішня краса. Дарина Гнатко у своїй новій книзі погоджується з останніми.

«Проклята краса» – текст надзвичайно зворушливий та трагічний. Розповідаючи про тяжкий тягар дівочої краси, що впав на плечі юної Ганнусі та обернувся для неї лихом, Дарина Гнатко викликає бажання співпереживати та розділяти нещастя Ганнусі, а перегорнувши останню сторінку, – задоволено посміхнутися.

Дія роману відбувається в невеликому полтавському селі Пирого в середині тридцятих років минулого століття. Юна Ганнуся Кравецька роботяща молодиця, красуня та реготунка. Її красою захоплюються чоловіки, її очі зводять з розуму та чарують своєю блакиттю. Здається, сама Ганна не відає сили своєї вроди.

Для Ганнусі в такому маленькому селі, де перешіптується плітарки і чоловіки розпускають руки на очах у всіх, просто нема життя. Схоже, лиш місто зможе поглинути красу Ганнусі, розчинити її серед вродливих дівчат, зберегти для єдиного. Але місто зустрічає сільське дівча ворожо.

Сюжет роману немов бурхлива річка: несе на своїх хвилях героїв, проривається через кордони та виносить їх на чужі береги. Дарина Гнатко надзвичайно насатила текст подіями. Читаючи, ловиш себе на думці: «Ну, не могло це все статися з однією людиною! Подій вистачить на два життя». Життєві перипетії персонажів твору – майже позачасові в історичному сенсі. Звісно, є деякі відлуння подій Голодомору та репресій тридцятих років, але вони слугують тьмяним фоном книг, не застилають долі Ганнусі. Сучасні автори досить часто використовують трагічні події двадцятого століття у своїх текстах, аби надати драматичності, накладаючи на їх долі героїв. Але авторка «Проклятої краси» залишила їх поза сюжетом, написавши чудовий сентиментальний роман про кохання, в котрий пірнаєш з головою, зануряєшся в море емоцій, співчуваєш і розділяєш радість. Чудова мандрівка в море чужого життя!

«Катерина»

Дебютний роман «Катерина», власне названий жіночим іменем, відразу ще «заочно» за самою назвою адресує себе прекрасній половині людства й примушує мимоволі пригадати Шевченківську «Катерину» зі шкільної програми. Хоча і чоловікам він буде теж цікавим.

Сюжет роману побудовано навколо долі кріпачки Катерини, котрій пощастило (чи дійсно пощастило?) скинути невільницькі кайдани, отримати свободу та вийти заміж за польського графа пана Кшиштофа Гнатковського. В літературі письменники часто висвітлюють тему мезальянсу, коли заможній чоловік одружується з бідною дівчиною. Прикладів можна навести силу силенну зі світової класики (Шарлотта Бронте «Джейн Ейр», Хелена Мнішек «Божевільна», Колін Маккалоу «Ті, що співають у терні» та ін.), а ось з української літератури не спадає на думку нічого. Отже, Дарина Гнатко береться втілювати рожеву мрію про принца на білому коні на практиці.

Але спершу було нестерпне життя з мачухою, каторжні роботи від світанку до ночі, босоноге та голодне дитинство, й вкрадена юність. Не було часу (та й дозволу) Катерині співати пісень на вечорницях з однолітками, не було у що вбратись, не було й сили після важкого дня. Та ще й краса дівчини, що була схована за лахміттям, звела з розуму старезного козацького сотника Макара Давиденка. Мачусі лише б заробити на Катерині – продасть її самому чортові. А коли на горизонті у вродливиці Катерини з'явився молодий польський граф Гнатовський, вона зрозуміла: ось воно – кохання. Скільки ще їм доведеться боротися за свої почуття! Справжнє випробування для закоханих. Адже, побороти людську злість, заздрощі, пересуд та непорозуміння вимагає справжнього подвигу.

Уявіть жила собі кріпачка Катря звичним життям, і тут доля її висмикує із корінням з рідної батьківської оселі і «пересаджає» на чужий незвичний ґрунт. Чи зможе вона прижитись, розквітнути? Чи зів'яне, немов квітка при першому ж морозі? Як зустрине й прийме її стара графиня та вишукане панське оточення? Питань дійсно багато.

Але все ж таки «Катерина» роман про кохання з щасливим фіналом. Хоча іноді здавалось, що це просто неможливо – стільки всіляких випробувань випало на долю героїв. Це надзвичайно щемлива історія про справжні почуття на які здатні тільки відкриті серця.

Список літератури

Гнатко Д. Катерина [Текст] : роман / Д. Гнатко. – Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2016. – 255 с. : тв.

Гнатко Д. Проклята краса [Текст] : роман / Д. Гнатко. – Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2016. – 240 с. : тв.

Радутна О. Гнатко Дарина (Юлія Іргізова) [Текст] / О. Радутна // Край. – 2017. – № 153. – С. 19-20.

Електронні ресурси:

Басан О. «Проклята краса»: чудовий сентиментальний роман про кохання від Дарини Гнатко : рецензія на книгу / О. Басан [Електронний ресурс] // Друг читача : [сайт]. – Текст. дані. – [Б. м.], 2016. – Режим доступу:

http://vsiknygy.net.ua/shcho_pochytaty/44868/ (дата звернення: 03.08.2017). – Назва з екрана.

Горлога О. 10 років за 3 роки: кременчуцька письменниця Дарина Гнатко презентувала 3-тю книгу : інтерв'ю з письменницею / О. Горлога [Електронний ресурс] // Телеграфъ : [сайт]. – Текст. дані. – Кременчуг, 2017. – Режим доступу: <http://www.telegraf.in.ua/kremenchug/10060408-10-romanv-za-3-roki-kremenchucka-pismennicya-darina-gnatko-prezentovala-3-tyu-knigu.html> (дата звернення: 05.09.2017). - Назва з екрана.

SaganFra. Дарина Гнатко: рецензія на книгу «Катерина» / SaganFra [Електронний ресурс] / LiveLib : [сайт]. – Текст. дані. – Київ, 2012. – Режим доступу: <https://www.livelib.ru/reader/SaganFra> (дата звернення: 05.09.2017). - Назва з екрана.

Дарина Гнатко – Книжковий Клуб. Клуб Сімейного Дозвілля : автобіографія [Електронний ресурс] // Клуб Сімейного Дозвілля : [сайт]. – Текст. дані. – [Б. м. : б. в.]. – Режим доступу: https://www.bookclub.ua/ukr/read/darina_gnatko/ (дата звернення: 03.08.2017). – Назва з екрана.

Басан О. Рецензія на книгу «Катерина» – Букля / О. Басан [Електронний ресурс] // Bookla : [сайт]. – Текст дані. – Київ, 2016. – Режим доступу: <https://www.booklya.ua/critique/retsenziya-na-knigu-katerina-59558/> (дата звернення: 03.08.2017). – Назва з екрана.

Олендїй Леся

«Будь які труднощі долаються лише в атмосфері любові. Людина народжена для любові, а не для розтринькування життя у гонитві за невідомим»
Леся Олендїй

Леся Олендїй – українська письменниця та публіцистка, яка народилася і виросла на Львівщині, працювала у львівській журналістиці, а згодом і вийшла заміж за італійця й переїхала жити до Італії. Леся мешкає там з 2011 року. За цей час вийшло кілька окремих книжок авторки: «Шляхами Академіка волі», написана ще в роки її роботи в Україні, друк якої відтермінувався на кілька років, в книзі описано мандри львівських художників місцями перебування і проживання Тараса Шевченка. Монологи художників гармонійно переплітаються із листами і щоденниковими записами Великого Кобзаря. «Mia Italia», «Італія під мікроскопом» та «Гніздо Горлиці». Коротка проза авторки побачила світ у спільних збірках з іншими авторами – «Україна в мені», «Львів Кава Любов», «Придивитись до життя». Видавнича група КМ-Букс (Київ) готує до друку збірку «Заведи мотоцикл» з серії Лесі Олендїй і її верлібр, що дав назву книзі.

На питання письменниці Вікторії Гранецької, які у письменниці читацькі уподобання, Леся відповіла: «Мої читацькі уподобання – світова література, європейські бестселери. Це не означає, що я не читаю українських авторів. І читаю, і знаю. Але орієнтуюся передусім на світову літературу. Читає її в інтернеті, купую книги. У моїх читацьких уподобаннях переважає інтелектуальна література. Люблю читати й літературу-фентезі стилю Марка

Леві. Маю, звичайно, й улюблених авторів. Серед них поляки Януш Вишневський і Мануела Гретковська».

Українська діаспора в Італії уже неодноразово заявляла про себе як про одну з найініціативніших. За час конфлікту на сході нашої держави українці-волонтери Аппенінського півострів активно працюють, систематично відправляючи гуманітарну і грошову допомогу для військових і жителів зони бойових дій. У дні, коли вся увага українських і європейських ЗМІ була прикутою до «Євробачення», терористи обстріляли населений пункт, залишивши сиротами двох дівчаток 6 і 7 років. Через кілька днів українська письменниця Леся Олендій в Мілані розпочала акцію «Продай свою книгу – допоможи сиротам Авдіївки» і на сторінках соціальної мережі Facebook закликала колег долучитися до справи. Для читачів-учасників акція набула зворотного сенсу «Придбай книгу – подаруй надію». Ідея акції: продай книгу – перерахуй гроші на допомогу сиротам. За короткий термін акція перетворилася на справжній літературний флешмоб.

Відзнаки Олесі Олендій:

- ❖ 2012 – сценарій «Гніздо горлиці», відзначений Міжнародним літературним конкурсом «Коронація слова» в номінації Дипломант.
- ❖ 2014 – диплом лауреата конкурсу «Коронація слова» і спеціальну відзнаку «міжнародний вибір» (Італія) у номінації «Романи» за роман «Ефемерія»

«Гніздо Горлиці»

Зворушлива історія смутку та кохання, заснована на реальних подіях!

Два роки далеко від рідного дому. Подвійне життя і одна правда – мовчазна правда українки в Генуеї, чужинки на чужій землі...

Її дружбу стерто зі світу, де балом заправляють гроші.

Її кохання набуло обрисів трикутника.

Її скарб – неконвертована валюта жінки при надії.

Скільки пригод вестимуть її до мудрості, якої годі й шукати за горами та морями? Мудрості, яка звила гніздо під дахівкою її старої буковинської садиби.

Фільм та книга «Гніздо горлиці» зараз є нероздільним для читачів та глядачів. Леся Олендій адаптувала кінофільм у роман, який вийшов у видавництві «КСД» (Харків). Режисер фільму – Тарас Ткаченко. Сценарій отримав перемогу на Міжнародному літературному конкурсі «Коронація слова» у 2012 році. Фільм став сенсацією Odessa International Film Festival та здобув Золотого Дюка за кращий український фільм. Актриса головної ролі Римма Зюбіна отримала Special Achievement Award на Internationales Filmfestival Mannheim-Heidelberg.

За словами Лесі Олендій: фільм «Гніздо горлиці» відзнято за кіносценарієм Василя Мельника. Автор кіносценарію, на жаль, не дожив до закінчення зйомок і тим більше до прем'єри фільму. До мене, як до української

письменниці, яка мешкає в Італії, звернулося видавництво «КСД», яке погодило з кінорежисерською групою створення на основі сценарію роману «Гніздо горлиці». Використовуючи власні знання про Італію і, зокрема, про історичну Геную, де відбувається частина подій, а також опрацьовуючи інформацію про українську Буковину і кістяк сценарію, я створила роман. У романі «Гніздо горлиці» розширила італійську та українські лінії життя головної героїні Дарини. Для мене створення роману на основі чужого кіносценарію – унікальний цікавий досвід.

«Ефемерія»

Новина про нагородження роману «Ефемерія» Лесею дуже розчулила: щойно в неділю вона успішно дебютувала у виставі італійського театру, а в понеділок отримала звістку від «Коронації слова» про номінування на нагороду її художнього твору. «Цю роботу я надсилала у номінацію роман-мандри. Але її можна кваліфікувати і як соціально-психологічний, і як любовний роман. Бо там є все: і мандри, і кохання, і складні соціальні стосунки», - розповідає Леся Олендій.

Роман складається з двох частин: у першій описується доля однієї героїні, в другій – іншої. Але вони пов'язані між собою. І, щоб зрозуміти цей зв'язок між двома частинами, необхідно читати твір уважно від самого початку і до завершення. Письменниця розповідає, що багато подій роману насправді відбувалися у житті. Один з героїв – Віктор гине в гірській експедиції зі знімальною групою. «Історія про трагічну смерть не вигадана, прототип взято з реального життя, – додає авторка. Життя – це сон, життя – це кінофільм. Інколи здається, що те, що стається з нами, цього не може бути насправді. Але воно стається. Не знаю, під якою назвою вийде роман друком, бо «Ефемерія» – складна назва».

«Ефемерія – це те, що немає насправді, вона мало пояснює читачеві. Але я дуже хотіла б зберегти саме цю назву, бо все наше життя схоже на ефемерію», – розмірковує Леся Олендій. До участі в конкурсі «Коронація слова» її намовила засновниця Львівського жіночого літературного клубу письменниця Ніка Нікалео (Nica NicaLeo). А першою, хто прочитала «Ефемерію» і сказала, що можна відкинути вагання і надсилати на конкурс, була письменниця Наталя Гурницька. «Я надіслала. В останній день, коли можна було надсилати. Без жодних ставок, просто аби спробувати. Яким же було моє здивування, коли відкривши в понеділок свого мейла, я прочитала, що мій твір номіновано на нагороду. Ви знаєте, що таке сльози щастя?! Я вдруге в своєму житті плакала від щастя», – зізнається письменниця.

Список літератури

Олендій Л. Гніздо горлиці [Текст] : роман / Л. Олендій. – Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2017. – 240 с. : тв.

Яручик Ю. «Продай свою книгу – допоможи сиротам Авдіївки» [Текст] / Ю. Яручик // День. – 2017. – 8 черв. – С. 10.

Електронні ресурси:

Гранецька В. Леся Олендій: «Випадковостей у житті не буває» : інтерв'ю з письменницею [Електронний ресурс] // Вікторія Гранецька : [блог]. – Текст. дані. – [Б. м.], 2013. – Режим доступу: <http://granetska.net.ua/litklub/lesya-olendij-vipadkovostej-u-zhitti-ne-buvae.html/> (дата звернення: 20.06.2017). – назва з екрана.

Заник Х. Українська письменниця з Італії, отримала нагороду на Міжнародному конкурсі «Коронація слова» [Електронний ресурс] // Коронація слова : [сайт]. – Текст. дані. – [Б. м.], 2014. – Режим доступу: <http://koronatsiya.com/ukraïnska-pismennicya-z-italii-otrimala-nagorodu-na-mizhnarodnomu-konkursi-koronaciya-slova/> (дата звернення 20.06.2017). – Назва з екрана.

Кришталева О. Довкола «Гніздо горлиці» з Лесею Олендій : рецензія [Електронний ресурс] / О. Кришталева // Korali.info : [сайт]. – Текст. дані. – [Б. м. : б. в.]. – Режим доступу: <http://korali.info/cikavi-lyudi/dovkola-gnizda-gorlici-z-leseyu-olendii.html/> (дата звернення 20.06.2017). – Назва з екрана.

Пахомова Тетяна

Тетяна Романівна Пахомова – письменниця та вчителька географії у спецшколі № 3 у місті Радехів Львівської області.

Вже не один десяток вона працює на освітянській ниві, вкладаючи в учнів знання не тільки з географії, а ще й з економіки і образотворчого мистецтва у спеціалізованій школі з поглибленим вивченням іноземної

мови.

– За своє життя не в школі я провела всього сім років, а так – зі школи в школу... Вже 36-й рік працюю вчителькою географії та економіки. Закінчивши школу, спинилася на географії – як двічі переможець усеукраїнських олімпіад з предмета мала тут найвищі шанси. Але кадебіст (тоді на співбесіді при вступі до вишу серед членів комісії були і співробітники КДБ) причепився до біографії мого батька, який був примусово переселений з Польщі. Усе життя він працював він працював агрономом і мав велику тугу за своєю малою батьківщиною, яку так і не зміг більше ніколи побачити, - селом Воля Розвеницька Ярославського повіту... Коли я вступала. якраз набирала обертів рух «Солідарність» – Польща виходила з радянського стійла. Так і не поступила я на стаціонар, лише на заочне. Проте тішуся, що в моєму житті все склалося саме так, як склалося. Можу назвати себе щасливою людиною. І впевнено сказати: діти в нашій школі знають і люблять географію. Хоч і боюся синдрому емоційного вигорання, але це типово для людини, котра так довго працює у школі. Боюся, що непосидючий учень Владик скаже мені, як однокласникам, своє коронне: «Ну ви і нудні...». Я весь час «утікаю» в якесь

нове заняття – щоб отримати новий досвід. нові відчуття. Переключитися: школа, повірте, добряче втомлює не тільки учнів, а й учителів... Вік, який багатьох здивував, мені подобається, бо то є вік «третьої радості»: він дає усвідомлення життя і розуміння позиції інших людей, – говорить письменниця.

Відзнаки Тетяни Пахомової:

❖ 2016 – I премія в номінації романи конкурсу «Коронація слова», за роман «Я, ти і наш мальований і немальований Бог».

❖ 2016 – Всеукраїнська літературна премія Ірини Вільде за роман «Я, ти і наш мальований і немальований Бог».

«Я, ти і наш мальований і немальований Бог»

Це роман про 832 дні, які пов'язали українську та єврейську родини зі Львівщини за часів Голокосту. Людність, яка могла обернутися трагедією для власної родини – роман розповідає про те, як одні не побоялися взяти на себе відповідальність за життя інших, інакших. Тетяна Пахомова розповідаю, що ідея роману виникла після одного з походів разом із учнями: «З моїми учнями ми ходимо в різні походи. І якось у лісі біля Радехова діти знайшли дві плити з єврейського кладовища. Ми натрапили на історію жінки, яку я знала особисто, але навіть не здогадувалась, що така ситуація була у неї в житті. Під час Другої світової вона переховувала єврейську родину, врятувала життя трьом людям. 800 днів вони просиділи під стайнею... Почала писати, бо душа просила вилити на папір думки і почуття. Роман з'явився за три місяці під час шкільних канікул».

В основі роману лежить реальна історія української сільської сім'ї Марії та Степана Січевлюків-Врубельських, що трапилася під час Другої світової війни. Книга – своєрідний реквієм переслідуванням, що зазнали євреї Львова. Проте на прикладі сім'ї авторка роздумує не лише про долю цього народу, але й про витоки людської жорстокості, що червоною ниткою простяглася через ціле ХХ століття і, на жаль, і досі є поміж нас:

- Ти забув...
- Тані ні, пам'ятаю...
- Ти – забув!..
- Та ні, пам'ятаю я, пам'ятаю!
- То чого ВОНО повертається?

Авторський епіграф до роману відразу скеровує нас і до наших вагомих питань, порушених у творі. Це прощення, любов до ближнього, національне та загальнолюдське у релігійних, суспільних, культурних поглядах. Саме ці та інші уроки засвоїли для себе герої роману – українська християнська родина та сім'я євреїв Зільберманів.

Події згадані у романі відбуваються у м. Львові та на Львівщині. Мало хто знає, що саме у місті Лева в часи Другої світової війни діяло гетто – спеціальне поселення для євреїв, що за своєю площею було третім у Європі.

Саме тут довгий час утримувалося понад 100 000 тисяч євреїв. Вражає і те, що коли 27 липня 1944 року радянські війська взяли Львів, у ньому залишалося менше 300 євреїв, які ховалися в місті і каналізації...

Саме таких важких випробувань довелося зазнати родині ювелірів Зільберманів. Вже за перші місяці німецької окупації з великої та дружньої родини в живих залишилися лише мати Естер та двоє дітей – Міріам і Давид.

Де вона, та хитка межа між людською та тваринною частинами душі? Як так легко вона пересувається, що і не помічає людина, як не стало людського в людській оболонці? І не містить Заповіді Божі, однакові і для іудеїв, і для християн та дуже подібні до них мусульманські та буддистські, наказу ненавидіти іншого, а лиш любити ближнього свого. та в момент ненависті приходить затьмарення душі, бо він ІНАКШИЙ.

Хоч і розповідає цей твір про наше минуле, у ньому, як і має бути у добрій книзі, заховано так багато про наше теперішнє та майбутнє. І хочеться вірити, що ця книга навчить нас зробити його кращим.

Список літератури

Пахомова Т. Я, ти і наш мальований і немальований Бог [Текст] : роман / Т. Пахомова. – Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2016. – 192 с. : тв. – (Коронація слова).

Бернакевич Л. Літературна премія імені Ірини Вільде визначила переможців [Текст] / Л. Бернакевич // Українська літературна газета. – 2017. – 16 черв. – С. 2.

«Коронація слова» нагородила переможців // Українська літературна газета. – 2016. – 24 черв. – С. 5.

Сорока В. Історична правда в штатах художнього слова [Текст] / В. Сорока // Освіта України. – 2017. – 27 лют. – С. 14-15.

Електронні ресурси:

Зеленюк М. «Я, ти і наш мальований немальований Бог» : роман переможниці «Коронація слова» : рецензія на книгу [Електронний ресурс] // Друг читача : [сайт]. – Текст дані. – [Б. м.], 2017. – Режим доступу: http://vsiknygy.net.ua/shcho_pochytaty/48118/ (дата звернення: 09.08.2017). – Назва з екрана.

Небесна І. Львівська письменниця створила роман на основі реальної історії врятованих українцями євреїв під час Голокосту : рецензія на книгу [Електронний ресурс] // 20 хвилин : [сайт]. – Текст. дані. – Тернопіль, 2017. – Режим доступу: <https://te.20minut.ua/Kult-podii/lvivska-pismennitsya-stvorila-roman-na-osnovi-realnoyi-istoriyi-vryato-10573629.html> (дата звернення: 09.08.2017). – Назва з екрана.

Плотнікова Раїса

Раїса Василівна Плотнікова народилася 7 листопада 1955 року в місті Лубни Полтавської області, сучасна українська письменниця і поетка.

Освіта середня. З 1974 по 1992 працювала в лубенському міськпобуткомбінаті. З 1992 приватний підприємець. У 1979 за передмовою Володимира Малика побачила світ перша добірка віршів у лубенській районній газеті. Вірші та проза публікувалися в обласних і всеукраїнських часописах – «Бухмутський шлях» (2009), «Вітчизна», (2008), «Дніпро» (2004, 2009), «Жінка» (1997, 1998, 2000), «Криниця» (1997), «Єгупець» (2007, 2008), у газетах – «Літературна Україна» (2005, 2007), «Українська літературна газета» (2011), «Молодь України» (2003), «Хрещатик» (2010), «Літературна Полтавщина» (1996, 2001, 2002), «Село Полтавське» (2002), «Довір'я» (1997), «Хлібороб» (2003), «Кримська світлиця», «Зоря Полтавщини», в альманасі «Рідний край» (2010), у місцевій пресі. Твори Плотнікової увійшли до хрестоматії «Література рідного краю» (Лубни, 2000), антології полтавських літераторів ХХ століття «Калинове гроно» (Полтава; Кременчук, 2004), колективних збірників «Сонячні перевесла» (Лубни 2003), «Відлуння Василевого Різдва» (Полтава, 2004), «Біла альтанка» (Полтава, 2007), «Дзвінке перо Посулля» (Лубни, 2008), «Сяйво рідного слова» (Лубни, 2009), «Голодомор у першій столиці» (Харків, 2008).

Автор збірки поезії «Втомилася мовчати...» (Полтава), новел та віршів «Розіп'ята на двох хрестах» (Полтава), прози та поезії «В передчутті...» (Полтава), новелі «У лабіринтах міста спокус» (Полтава), романів «Афганський кут» (Київ), «В яру згасаючих зірок» (Київ, альманах «Єгупець», 2007) та «Обличчя до полум'я» (Київ, журнал «Дніпро», 2009, № 7, 8, 9).

Відзнаки Раїси Плотнікової:

- ❖ Член Національної спілки письменників України з 1999 р.
- ❖ Лауреат Х Всеукраїнського літературного фестивалю «Просто так».
- ❖ 2008 – лауреат премії імені Леоніда Бразова.
- ❖ 2011 – лауреат премії імені Володимира Малика.
- ❖ 2012 – лауреат премії імені Івана Котляревського.
- ❖ 2013 – лауреат Міжнародної літературної премії імені Івана Кошелівця.
- ❖ 2016 – лауреат Міжнародної літературної премії «Коронація слова», спеціальна відзнака «Вибір видавця» за роман «Реквієм для Рози».

«Реквієм для Рози»

«Неочікуваний роману листах про тяжкі 1930-ті роки в Україні, присвячений тим, хто тоді вижив і хто помер. Героїня – музикантка, яку чекісти примусили працювати прибиральницею. Її робота – змивати кров після допитів. У книзі багато як натхненних, так і доволі важких сцен. Неповнолітнім краще не читати. Але письменницька робота чудова, я прочитав рукопис на одному подиху. Ця книга дає

внутрішнє очищення, коли уявляєш описаний жах і співпереживаєш з персонажами все описане», – такий відгук про «Реквієм для Рози» нашої землячки Раїси Плотнікової залишив голова журі літературного конкурсу «Коронація слова», кандидат наук, доцент кафедри української літератури Донбаського педуніверситету Віктор Разживін. «Реквієм для Рози» став одним із найкращих серед 300 поданих на конкурс.

На питання хто така Роза? Чому саме вона? Авторка відповіла: «Найперше – Роза тільки яскравий персонаж. Я навмисно не хотіла ставити її на п'єдестал і давати їй головну роль. І хоча саме Роза – реальна історична постать, та літературний образ збираний. Такі рози-чекітки, а по суті – кати, після жовтневого перевороту 1917 року з'являлися як гриби після дощу: Ромвер – в Одесі, Землячка – у Криму, Шварц – у Києві, була своя роза й у Полтаві. І всі вони прославлялися неймовірною жорстокістю, фанатизмом до більшовицької ідеї. Саме така Роза примусила піаністку змивати сліди крові після допиту у катівні. Книга писалася протягом чотирьох років. На певному етапі довелося змінити задум, бо, копирсаючись в історичних книгах, наштотувалася на досить дуалістичні матеріали, які стосувалися одного з реальних персонажів. Я засумнівалася і подумала, що читач може не повірити. Першозадум не вдавсь. Якраз тоді мене відволікла замовна робота ця майже рік не працювала над романом. Та ми повернулася до написання, все склалося, як пазли в картинку. Читач цього обману, як мені здається, насамперед повинен бути зрілою людиною, яка здатна до прочитання й розуміння абсурдного життя заради очищення.

Роман лубенської авторки «Реквієм для Рози» оповідає про те, що скільки б ти не старався докопатися до якоїсь істини, все одно перед тобою постає картина, створена «за якимись бузувірськими, дурнуватими законами буття». Щоб переконатися в цьому, Раїса Плотнікова повела читача «по мінному полю» – і легендарного (під Лубнами) Мгарського монастиря, де колись чи б не всі наші гетьмани приймали присягу на вірність, і лубенської вулиці з її мовним суржилом та готелем, що стоїть на місці знесеного компартійними бузувірами теж легендарного Собору, і «старорозтерзаного Києва» в якому владу на 70 років захопили були банди компартійних бонз та чекістів, і навіть відомої багатом «дурки», з якої (думалось) виведе нас недавній Майдан, а також – крутої життєвої дороги «актриси-буржуйки» з театру Садовського, яка своїм прицільним пострілом у чекістку Розу та своїми листами до загадкового Івана завдала стільки психологічно-естетичних клопотів сьогоденними, трохи причмеленим, батькам та дочкам бритоголових «лицарів» чорної археології.

Роман Раїси Плотнікової сповнений пригодництва, несподіваних композиційних прийомів, мовно-художньої колористики, а часом і того абсурду Іюнеско, Беккета чи Вацлава Гавела.

Список літератури

Раїса Плотнікова [Текст] / // Вишнева повінь : антологія сучасної жіночої поезії Полтавщини / [авт. проекту і упор. Г. П. Грибан]. – Полтава: Дивосвіт, 2012. – С. 335.

Степаненко М. Раїса Василівна Плотнікова [Текст] / Степаненко М. Сучасні письменники Полтавщини : довідник. – Полтава : ПП Шевченко Р. В., 2014. – С. 54-55.

Наєнко М. Про «мінне поле», або... від Умані до Лубен [Текст] / М. Наєнко // Літературна Україна. – 2016. – 27 квіт. – С. 15.

Роман лубенської письменниці увійшов у топ - 5 кращих українських творів цьогорічної «Коронації слова» : інтерв'ю з письменницею ; розмову вела О. Буряк [Текст] // Події та коментарі. – 2016. – 2 верес. – С. 7.

Електронні ресурси:

Життя в портретах : Школа мрій : інтерв'ю з письменницею ; розмову вела автор та ведуча О. Гладченко [Електронний ресурс] / ONLINE. UA : [сайт]. – Текст. дані. – Полтава, 1917. – Режим доступу:

<https://news.online.ua/poltava/280964565/zhittya-v-portretah-shkola-mriy/> (дата звернення: 05.09.2017). – Назва з екрана.

Раїса Плотнікова. Ревієм для Рози : короткий опис тексту [Електронний ресурс] // Клуб Семейного Досуга : [сайт]. – Текст. дані. – [Б. м. : б. в.]. – Режим доступу: <https://www.bookclub.ua/catalog/books/detective/product.html?id=39953/> (дата звернення: 05.09.2017.). – Назва з екрана.

Раїса Плотнікова отримала спеціальну відзнаку «Коронації слова-2016» [Електронний ресурс] // Національна спілка письменників України : [сайт]. – Текст. дані. – Полтава, 2016. – Режим доступу:

<http://www.poo-nspu.ltava.org/2016/06/koronaciya-slova-2016-specvidznaka-raisa-plotnykova.html> (дата звернення: 05.09.2017). - Назва з екрана.

Раїса Плотнікова. Реквієм для Рози [Електронний ресурс] / Лит. Рес. : [сайт]. – Текст. дані. – [Б. м.], 2016. – Режим доступу: <https://www.litres.ru/ra-sa-plotnikova/rekv-m-dlya-rozi/chitat-onlayn/> (дата звернення: 05.09.2017). – Назва з

Смагіна Марина

Марина Смагіна народилася у 1994 році. Наразі живе і навчається в Києві. В 2016 році отримала ступінь бакалавра за фахом «міжнародні відносини» у КНУ ім. Тараса Шевченка. В університеті вивчала англійську та китайську мови. Займалась також перекладацькою та журналістською діяльністю. Пише вірші, деякі з них увійшли до авторської збірки «Тобі» (2013). А от роман «Волковиці», з яким авторка стала дипломантом літературного конкурсу «Коронація слова» 2016 року, є дебютним для неї.

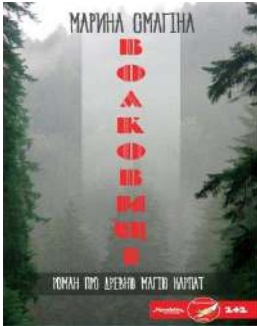
«Як не загубитися українському автору-фентезисту у морі гоблінів, орків, ангелів, демонів, драконів і училищ магії, які вже набили оскому? Як не перетворитися на чиюсь спотворену копію? Доволі надійним та перевіреном способом є створення самобутнього міфокосмосу, де першоджерелом є давні народні вірування, традиції та звичаї. Молода письменниця Марина Смагіна та її дебютний роман - яскравий приклад

навернення до автентичного джерела народної культури», - такої думки за творчість письменниці Дара Корній.

Відзнаки:

- ❖ 2016 – дипломант літературного конкурсу «Коронація слова».
- ❖ 2016 – спеціальна відзнака від Дари Корній, Тали Владимирової «Українське сучасне фентезі» у номінації «Романи».

«Волковиці»

Книга, за визначенням авторки, містично-фантазійна, тому має зацікавити тих, хто любить фентезі, містику і подібні речі. Волковиці – це село в Карпатах. Уже цим воно особливе, а надто тим, що його не знайти ні на мапах, ні в словниках, його ніби не існує, - ділиться Марина Смагіна. – У цьому селі сталася дивна історія й головна героїня роману дізнається про неї.

Головна героїня Марія – студентка, яка зацікавилася історією та таємницями села, де жила її бабуся. дівчину тривожать дивні сни, ввижається прадід, якого ніколи не знала. Вона заповзялася розкрити таємниці свого роду і села, а в них переплелись ще більш хвилюючі страшні загадки: дивна дівчинка, що марить жахіттям, страждає на провали в пам'яті і врешті зникає; молодий осиротілий парубок, який відкриває містичний магнетизм околиць села Волковиці, де йому судилось залишитись й нести тяжку химерну місію; заможний селянин, котрий у юній дівчині знаходить своє давнє трагічне кохання, і усе це разом з людськими пристрастями, мріями, прокляттями та страхами, на березі гірської загадкової ріки Дзвінкої у похмурих магічних Волковицях.

Треба відзначити, що село Волковиці, не зовсім вигадане. Воно таки існує, але в Росії, на території Петербурзької області. Авторка виправдовує це тим, що коли, мовляв, у п'ятнадцять років вона його «вигадала», то щиро була переконана – Волковиці – є плідом її фантазії.

Є в романі й вигадана етнографічна науково-популярна книжка «Волковиці-Куте-Криве – історія сіл вустами жителів» за авторством «світила науки» підстаркуватого Костя на прізвище, досить гучне і знане, багрянний. Наводячи один з уривків тієї «книжки-монографії» про Волковиці, що вони «українська готика, тільки без соборів і вітражів», авторка ніби намагається ще раз вказати читачам як сприймати в низці «культурно-історичних явищ».

Є також дивакувата маленька дівчинка, котра розмовляє з річкою. Це все додає героям якоїсь надприродної сили.

Рідна кров, коріння та історія предків – то найсильніші речі у світі. Так стверджує головна ідея книжки. Це приходить нагадуванням героям у снах, переслідує крізь час.

Здавалося, писати сьогодні захоплююче фентезі, не наслідуючи найкращі зразки цього жанру на кшталт творів Джоан Роулінг, Джона Толкіна чи

Джорджа Мартіна, майже неможливо. І тим не менш, талановитій авторці з Херсону в її дебютному романі це якнайкраще вдалося. У принципі, «фольклорними» стежками народної традиції нещодавно вже пройшлися і Таня Малярчук з її «Звірословом», і Руслана з її «дикими танцями», запозиченими з гуцульської культури. Утім, у «Волковицях» все інакше. З одного боку, тут так само воскресає давня карпатська магія, помножена на українську демонологію з міфологією вкупі. Але у тому-то і річ, що, бачене ніби збоку, а не з буденного, прикладного і дидактичного нутра цього явища – фольклорного твору в обрамленні сучасних письменницьких технік – історія про гуцульське село, яке не знайдеш на жодній мапі, бачиться справді чарівною, майже чаклунською.

Список літератури

Смагіна М. Волковиці [Текст] : роман-фентезі / М. Смагіна. – Київ : Редакція Міли Іванцової : Сучасна українська література, 2016. – 224 с. : тв. – (Коронація слова).

Електронні ресурси:

Бондар-Терещенко І. Зірки і богині: топ-5 «жіночого читива» : рецензія на книгу [Електронний ресурс] // Сьогодні : [сайт]. – Текст. дані. – [Б. м.], 2016. – Режим доступу: <http://www.segodnya.ua/opinion/bondartereshcenko/zrki-bogin-top-5-zhnochogo-chtiva-754972.html> (дата звернення: 08.08.2017). - Назва з екрана.

Мостовий Ю. Пристрасті й таємниці, що приховують химерні Волковиці: етно-трилер Марини Смагіної : рецензія на книгу [Електронний ресурс] // Друг читача : [сайт]. – Текст. дані. – [Б. м.], 2017. – Режим доступу: http://vsiknygy.net.ua/shcho_pochytaty/47799/ (дата звернення: 08.08.2017). – Назва з екрана.

Лазаренко І. У Полтаві Марина Смагіна презентувала свій перший роман-фентезі : інтерв'ю з письменницею [Електронний ресурс] // KoLo.News : [сайт]. – Текст. дані. – Полтава, 2016. – Режим доступу: <http://kolo.news/category/dozvillia/2598> (дата звернення: 08.08.2017). – Назва з

Тисовська Наталія

Тисовська Наталія Ігорівна народилася 1973 року в Києві – українська письменниця-прозаїк, перекладач, редактор.

Автобіографія: Народилася 1973 року в Києві в родині інженерів. Дитиною була радше активною, аніж тихою, бо перша вчителька в школі раз у раз батькам жалілася: «Яка вона у вас кручена! Не всидить на місці». Але в школі я вчилася на відмінно, тому на поведінку вчителям доводилося здебільшого заплющувати очі. Предмети любила всі, окрім хіба що географії, яка мені здавалася страшенно нудною; я навіть ходила на математичний гурток, і тільки в старших класах література почала поступово посідати чільне місце серед зацікавлень. Трошки займалася великим тенісом, трошки волейболом, але то так, на любительсько-дилетантському рівні. От читала завжди професійно – мені б дали майстра спорту з читання вже у класі шостому.

Закінчила київський університет (романо-германську філологію), потім магістратуру Університету Лейкгед у Канаді. А професію вибрала майже випадково: читала колись книжку одеської письменниці Анастасії Зорич про війну, там головний герой навчався на романо-германському. І так мені назва сподобалася!.. Студентські роки минули в «круті дев'яності», тому яскравих спогадів не перелічити. А найбільше вразила студентська революція на граніті 1990-року, в якій я по молодості участі не брала, але ми з товаришами раз у раз приходили на Майдан (тоді ще площу Жовтневої революції, а студентське головування розпочалося саме 1 жовтня), щоб бодай морально підтримати голодуючих. Ті події, мабуть, і сформували мене як особистість.

Після університету я трохи попрацювала перекладачем, трохи маркетингом, два роки жила в Канаді (вчилася в магістратурі й працювала асистентом викладача в університеті), і нарешті опинилась у видавництві на посаді завідувача редакції художньої літератури. На той час у мене вже було три опубліковані детективні романи, один навіть отримав премію «Смолоскипа».

Чому детективні? Насправді вони не такі вже й детективні, детектив – це тільки канва для оповіді, щоб тримати читача в напрузі, а перший мій роман дещо фантастичний – про досі не винайдений квантовий комп'ютер, у другому живуть українські міфічні істоти, а в третьому інтрига містично-політична. Не скажу точно, хто надихав мене на написання книжок. Детективну форму обрала завдяки студентському захопленню польською письменницею Йоанною Хмелевською, а сюжети й характери брала з життя. Здебільшого всі мої герої добре пізнавані.

Якщо ж говорити загалом про літературну творчість як життєвий вибір, то це радше не праця, а спосіб життя. Хто там із великих сказав: можеш не писати – не пиши. Зараз вираз дещо перефразували: врятуй дерево – убий у собі письменника. Але письменник у мені доволі-таки живучий. Власне віддзеркалення бачу в своїх братах-літераторах: Наталці Шевченко, Маріанні Малиній, Олексії Кацаю, Антоніні Санчунку та, власне, письменник ти і вирізняється, що література для нього *uber alles*. Він тільки про й думає, як би щось написати новеньке «у шухляду», а щойно воно написане, мріє про те, як опублікує свій твір. І якщо одного дня мені не захочеться писати, я серйозно захворіла. Це графоманія в найкращому сенсі цього слова. І нехай в українській літературі буде побільше таких маніяків-графоманів натхненних і відданих!

Нині працює завідувачем відділу художньої літератури у видавництві «Країна мрій».

Автор пригодницьких романів і низки перекладів з англійської мови, серед яких можна назвати «Робінзон Крузо» Данієля Дефо, «Вінні-Пух» Алана Мілна, «Повернення у Столітній ліс» Девіда Бенедиктуса, тетралогію «Школа монстрів», «Лізі Гаррісон», «Перевтілення» Меггі Стівотер, чотири томи «Пісні льоду й полум'я» Джорджа Р. Р. Мартіна, «Над зозулиним гніздом» Кена Кізі.

Відзнаки Наталії Тисовської :

- ❖ 2002 – дипломант літературного конкурсу «Смолоскип-2002» за роман «Дружка» («Соло для комп'ютера»).

- ❖ 2011 – за роман «Три таємниці Великого озера» отримала другу премію літературного конкурсу «Коронація слова» в номінації «Роман».

«Три таємниці Великого озера»

За словами Наталії Тисовської: «У романі «Три таємниці Великого озера» розгортається майже детективна історія: на водопаді Какабека гине український юнак, який провадив приватне розслідування, а його червоношкіра супутниця дивним чином зникає. Чи не забагато таємниць на одне маленьке тихе містечко?

Як видно з назви роману йдеться про три таємниці: перша – історична, друга – літературна, а третя – індійська. Починається все з того, що в далекому заокеанському містечку на березі Великого озера гине парубок, як виявляється українець. Він приїхав у містечко Буремну Затоку в пошуках якогось із переміщених осіб. І коли він гине, зникає його індійська подруга. Звісна річ, у зв'язку з усіма проблемами тутешнього населення на неї миттєво падає підозра в причетності до його вбивства. А в цей час у Буремній Затоці вчиться ще одна українка, яка не має жодного стосунку до цієї історії, але обставини складається так, що дівчина виявляється в неї втягнутою. І ось вона несамохіть дізнається про деякі обставини й починає з'ясовувати, що ж це за таємниці і розкривати їх одну по одній.

– Правду кажучи, не думала, що пишу роман про українську діаспору, тому що насправді вона не грає в романі визначної ролі. Просто у зв'язку з тим, що дія відбувається в містечку, де дуже багато українських переселенців, то, звісно, обійти це питання було неможливо. Але головною сюжетною лінією в цьому романі все-таки є індійська. І вона – остання й найосновніша таємниця цієї книжки. Плюс літературна таємниця. Головна героїня займається пошуком невідомого українського поета, який зник під час Другої світової війни».

Список літератури

Багацька Л. Мало не дурдом [Текст] / Л. Багацька // Україна молода. – 2011. – 8 черв. – С. 12.

Логвиненко Н. Вивчення творів українського фентезі на факультативних заняттях [Текст] / Н. Логвиненко // Українська література в загальноосвітній школі. – 2010. - № 2. – С. 23-27.

Родик К. Коронація трендів [Текст] : конкурс романів дістався мейнстріму / К. Родик // Україна молода. – 2011. – 2 листоп. – С. 13.

Електронні ресурси:

Тисовська Наталія Ігорівна [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енциклопедія : [сайт]. – Текст. дані. – [Б. м.], 2017. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/> (дата звернення: 23.06.2017). – Назва з екрана.

Наталя Тисовська : автобіографія [Електронний ресурс] // Український Центр : [сайт]. – Текст. дані. - Київ, [б. в.]. – Режим доступу: <http://www.ukrcenter.com/Література/55518/Наталя-Тисовська/Біографія> (дата звернення: 19.06.2017). – Назва з екрана.

Наталя Тисовська: «Не думала, що пишу роман про діаспору» : інтерв'ю з авторкою [Електронний ресурс] // Міст OnLine : [сайт]. – Текст. дані. – [Б. м.], 2012. – Режим доступу: <http://meest-online.com/interview/natalya-tysovska-ne-dumala-scho-pyshu-roman-pro-diasporu-2> / дата звернення: 19.06.2017). – Назва з екрана.

«Три таємниці Великого озера» презентовано на форумі Видавців у Львові : рецензія на книгу Наталії Тисовської [Електронний ресурс] // Буквоїд : [сайт].- Текст. дані. – [Б. м.], 2011. – Режим доступу: <http://bukvoid.com.ua/events/presentation/2011/09/20/192757.html> (дата звернення 19.06.2017). – Назва з екрана.

Циганчук Ксенія

Ось так завжди. Шукаєш щось із широко розплющеними очима, та однаково не помічаєш. Надто далеко ми дивимось.
Ксенія Циганчук

Ксенія Циганчук – сучасна українська письменниця, володарка премії «Коронація слова». Народилася в місті Ровно 8 березня 1986 року. За освітою – викладач англійської та німецької мов. Захоплюється спортом, книжками, вивченням іноземних мов, любить подорожувати. Мешкає у Рівному.

Як пише сама Ксенія : «Заслуг у літературі, на жаль, поки не так багато. Але я збираюся це виправляти. Є кілька виданих оповідань у періодиці нашого славного міста Рівне.

І невелика книжечка («Дощ крізь сльози»), що теж опублікована на батьківщині, у видавництві «Азалія» кілька років тому). Моє захоплення, яким віддана усім серцем, – книги, написання книг, іноземні мови, подорожі, спорт, спілкування з людьми, усамітнення (так, поєднувати не поєднуване – дуже кльова штука, до речі) та пізнання усього нового й цікавого».

Відзнаки Ксенії Циганчук:

- ❖ 2016 – лауреат конкурсу «Коронація слова» - за роман «Коли приходять темрява».
- ❖ 2016 – спеціальна премія від Андрія Кокотюхи «Золотий Пістоль» за найкращий гостросюжетний роман (детективний, пригодницький, авантюристичний, трилер)

«Коли приходить темрява»

«Коли приходить темрява» – перший роман, що тримав пропозицію видання прямо на сцені гала-концерту «Коронації слова». Письменниця прийняла пропозицію представника видавництва «Клуб Сімейного Дозвілля» одразу після вручення премії. Ксенія Циганчук зазначає, що написала цей детектив шість років тому і лише зараз вирішила подати його рукопис на розгляд конкурсу.

Сюжет дебютної книги Ксенії Циганчук розгортається так:

- ❖ Події відбуваються у Рівному.
- ❖ Один з героїв, хлопець на ім'я Назар, випадково опиняється на місці злочину.
- ❖ Згодом він розуміє, що хтось його почав переслідувати.
- ❖ З'ясовується, що в місті діє дуже жорсткий маніяк, якого ніхто не може розшукати...

"За мною зачинилися двері – і я опинився у напівтемряві під'їзду... Я запалив сірника, але він відразу ж згаснув від протягу, що вдерся у під'їзд крізь прочинене вікно. Я зупинився, щоб запалити ще один..."

Дослухався ще раз більш уважно, та цього разу ніхто не почув. Незадоволено похитавши головою та відігнавши дурні думки, я почав обережно, аби не загасити сірника, спускатися. ще раз дослухався: довкола було тихо. Я впевненіше пішов далі. та лиш тільки згаснув сірник, я чітко почув кроки: хтось спускався.

Ще мить – і чиясь сильна рука штовхнула мене", – невеликий уривок з книги.

Авторка зазначає цікаві факти про опис деяких подій роману:

«Романтичних і вразливих читачів у цій книзі можуть вразити деякі жорстокі сцени. Але без них не вийшло би реалістично викласти цієї історії. Шкодую, що не потрапила до моргу на розтин трупів – якби побачила це, то ці сцени були б яскравішими й детальнішими. Я би і зараз не відмовилася подивитися на роботу патологоанатома».

«Вагомим недоліком книги є прісна мова. Зловила себе на тому, що, поглинувши в діалог між такими колоритними персонажами як маніяк-самоук й зайнятий криміналіст-рецидивіст, лише наприкінці зрозуміла, що, виявляється, вони сварилися. Словом, єдиний, хто в цьому творі розмовляє природною впізнаною мовою, це дешева проститутка з села, яка маскується під городську штучку».

Суржик – потужний літературний прийом, що тут скажеш.

«Незважаючи на численні недоліки, «Коли приходить темрява» все-таки має свої переваги. У цьому творі письменниці вдалося створити атмосферу таємничості, під дію якої читач потрапляє вже з першого рядка. Книгу неможливо прочитати по діагоналі, вона розрахована на прочитання «від» і «до». Вірогідно, читач дратуватиметься через слабину й відверті хиби, неодноразово бігатиме на кухню, щоб обурено повідомити своїм якусь чергову нелогічність тексту, але читатиме далі. Тобто цей детектив може заволодіти

увагою публіки, а це не остання здатність у сучасному перенасиченому інформацією світі», – говорить про книгу Вікторія Зенгва.

«Детективів за своє життя перечитала чимало, особливо в юності, тому відверто скажу: не думала, що чомусь здивуюсь, беручись читати цю книжку. Була впевнена, що ще в першій третині, максимум до половини – точно знатиму, хто вбивця. Та помилялась! Авторці таки вдалося здивувати. Ще один великий плюс. Це не є класичний детектив. Тут – розкішна психологічна складова! Добре прописана психологія вбивці. А це ж цікаво, хіба ні? Чому людина вбиває іншу людину, що при тому відчуває, що думає... Тут усе те детально і цікавезно описаною, до того ж, є вкраплення лекцій з психології та роздуми героїв над сутністю людини. Подруга головного героя захоплюється психоаналізом, відвідує лекції професора психології. Через своїх героїв авторка роздумує над людським «воно» та «над-я», що за Фройдом є усередині кожного за нас» – коментує книгу письменниця та журналістка Алла Рогашко.

Ось що каже про книгу письменник Андрій Кокотюха, чия відзнаку отримала Ксенія Циганчук: «Зануритися в цю книжку треба проти ночі, при світлі нічника, щоб підсилити ефект, на який розраховує автор і не забувайте: детективи пишуть, щоб, передусім, розважити читача, а в же потім навчити брати на себе відповідальність у критичних ситуаціях й розпізнавати в реальному житті людей із подвійним дном».

Список літератури

Циганчук К. Коли приходять темрява [Текст] : роман / К. Циганчук. – Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2016. – 255 с. : тв. – (Коронація слова).

Електронні ресурси:

Зенгва В. Які вони, рівненські маніяки?: Огляд книги Ксенії Циганчук «Коли приходять темрява» : рецензія на книгу [Електронний ресурс] // Друг читача : [сайт]. – Текст. дані. – [Б. м.], 2017. – Режим доступу: http://vsiknygy.net.ua/shcho_pochytaty/49512/ (дата звернення: 04.08.2017). – Назва з екрана.

Рогашко А. Ксенія Циганчук «Коли приходять темрява» : рецензія на книгу [Електронний ресурс] // Читай. UA : [сайт]. – Текст. дані. – [Б. м.], 2017. – Режим доступу: <http://chytay-ua.com/blog.php?id=393> (дата звернення: 07.09.2017). – Назва з екрана.

Циганчук К. «Сучасний український читач потребує письменників, які пишуть про сучасність» : інтерв'ю з письменницею ; бесіду вів М. Петрашук [Електронний ресурс] // Друг читача : [сайт]. – Текст дані. – [Б. м.], 1917. – Режим доступу: <http://vsiknygy.net.ua/interview/49193/> (дата звернення: 04.08.2017). – Назва з екрана.

Циганчук Ксенія : автобіографія [Електронний ресурс] // Буквоїд : [сайт]. – Текст. дані. – [Б. м.], 2017. – Режим доступу: http://bukvoid.com.ua/info/writers/TSiganchuk_Kseniya.html (дата звернення: 04.08.2017). – Назва з екрана.

Науково-виробниче видання

"Феномен жіночої прози"

Біобібліографічний покажчик

ВИП. 4

Укладач: Пошибайло Ольга Василівна

<i>Редактор</i>	<i>С. В. Сичова</i>
<i>Комп'ютерна верстка</i>	<i>О.Є. Пугачов</i>
<i>Відповідальна за випуск</i>	<i>М. Г. Максименко</i>

Підписано до друку 18.09.2017. 28 стор. Тираж 3 прим.
Обласна бібліотека для юнацтва імені Олеся Гончара
36038, м. Полтава. вул. Енгельса, 25а

<http://libgonchar.org> E-mail: pobugonchara@ukr.net

